

[Finansministeren.]

Men det er jeg villig til at se på i udvalget.

Spørgsmålet om afskrivningsregler som led i konjunkturpolitikken har vi drøftet mange gange. Vi har ikke udarbejdet noget forslag og har heller ikke noget forslag under udarbejdelse. Jeg vil gerne drøfte én gang til i et folketingsudvalg, om det skulle være muligt at nå frem til noget. Min opfattelse i dette øjeblik er, at der i hvert fald ikke er noget særligt behov for at gøre det via afskrivningsreglerne. Men også det vil jeg som sagt gerne se på.

Jeg er selvfølgelig ked af, at hr. Ømann tager så stærkt afstand fra den forbedring, der ligger i forhøjelsen fra 30 til 40 pct. for maskinafskrivningerne. Jeg mener ikke, vi kaster 500 mill. kr. i grams. Jeg mener at der i høj grad er foretaget en begrænsning her, og så må man i øvrigt overlade til erhvervslivet at finde ud af, hvor man bedst kan udnytte denne regel. Jeg tror ikke, at den vil blive udnyttet på alle områder. Jeg kan kun udtale håbet om, at den bliver udnyttet dér, hvor det er bedst. Men jeg er helt klar over, at den også kan bruges på områder, hvor hr. Ømann og jeg måske ikke synes det var helt så påtrængende nødvendigt at have disse bedre afskrivningsregler.

Men vi vil ikke i finansministeriet — jeg tror næsten, jeg også kan sige det på de erhvervsdrivendes vegne — tilbage til en ordning, hvor man på ny opdeler afskrivningerne i alle de mange forskellige områder, man havde før 1957. Det er ikke godt. Vi har en gruppeopdeling, det er den, vi har holdt os til, og det får formentlig en gunstig virkning. Så må vi også tage visse ugunstige virkninger — eller mindre gunstige virkninger, sådan vil jeg hellere udtrykke det.

Jeg er ked af, at hr. Ømann har indtaget det standpunkt, men jeg forstod på hr. Ømann til sidst, at også det spørgsmål kan vi se på i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (*Hanne Budtz*): Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte-

og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven [af Juul-Madsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 99) findes i tillæg A. sp. 2193, fremsættelsen i tidenden sp. 1196).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Grünbaum): Det første punkt i det foreliggende lovforslag går ud på, at skatteydere, der bor i egen ejerlejlighed, skal have standardfradrag efter samme regler som skatteydere, der bor i eget en- eller tofamilieshus. Det svarer helt til, hvad de konservative foreslog i et lovforslag af 9. december 1971.

Ved behandlingen af de konservatives lovforslag i fjor begrundede jeg udførligt, hvorfor jeg ikke kunne gå ind for at indføre et standardfradrag for ejerlejligheder. Den redegørelse, jeg gav ved den lejlighed, gik i hovedtræk ud på følgende:

Den regel for ejerlejlighederne, som de konservative nu i bemærkningerne til lovforslaget betegner som umotiveret, var i virkeligheden et led i det realkreditforlig, som 5 partier indgik i 1970, og som de konservative er ganske godt kendt med — de havde jo formandsposten i det pågældende folketingsudvalg. Det var noget, der skete under en konservativ finansminister og en konservativ boligminister. Dengang var der ingen, heller ikke den konservative boligminister, der betegnede ordningen som umotiveret, tværtimod. Jeg skal ikke begynde at læse op af, hvad den daværende konservative finansminister sagde ved fremsættelsen.

Som et led i realkreditforliget blev der dels fastsat nye lejeværdiregler for ejerlejligheder, dels gennemført en ændring i den fradragsmæssige stilling. Både jeg og den daværende konservative finansminister gav dengang ganske klart udtryk for, at der var en indbyrdes sammenhæng mellem disse lejeværdiregler og fradragreglerne.

Om lejeværdien blev det bestemt, at den for lejlighedsejerne skulle beregnes som en